

ΤΑ ΚΑΤΑ ΑΛΚΥΟΝΙΔΗΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΡΕΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

(Συνέχεια, ὅρα Φυλ. Κ΄.)

Ὁ εὐπίστο; Ἀλκυονίδης, ἀποχωρήσας εἰς γωνίαν τινα, ἀπεφρόνησε μέγρε τελευταίας ῥανίδο; τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐρυθροῦ βρυχήλιου καὶ εὐθὺς ἐπειτα ἐπανῆλθε μετὰ ὀφθαλμῶν διακίρτων, καρδίας παλλούσης καὶ φωνῆς ἐκλειπυίας. Ὡχοντο πλέον καὶ οἱ ψυχροὶ ἔπαινοι καὶ αἱ κομφολογίαι. Αἱ φράσεις ἐπέρχονται πυκνὸν καὶ διακεκομμέναι, πλήρεις ζέσεως καὶ πλήρεις οὐσίας· αἱ λέξεις δὲν ἀκούσι πρὸς ἐκφρασιν τῶν αἰσθημάτων· φωναὶ ἀναρροὶ ἀναπληροῦσι τὰ λόγια, σφοδρὰ δέ τις χειρονομία καὶ ὀρμητικόν τι σχῆμα διπλασιάζουσι τὴν δύναμιν.

Ἡ παθητικὴ αὕτη εὐφράδεια συνεκίνησε μέχρι παραφορᾶς τὴν Σειλήνην. Τεταραγμένη, ἐκπληκτος καὶ συγκεκινημένη ὡς ἦτο, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναγνωρίζει τὸν νέον, μόλις καὶ μετὰ βίας κατανοεῖ τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολήν. Καὶ θέλει μὲν νὰ φανῇ ἀμφιβάλλουσα, φοβουμένη, διστάζουσα ἔτι· ἀλλὰ μάτην — ἡ καρδίᾳ αὐτῆς μαλάσσεται, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξάπτονται, ἡ φρόνησις ἐκλείπει, οὕτως ὥστε, μετὰ μικρὸν, ἔλεγε; καὶ ταύτην γευθεῖσαν τοῦ αὐτοῦ ποτοῦ.

Διέδραμον οὕτω ἐν παραφοραῖς δυσανασχέτοις δύο μῆνες. Ὁ σύζυγος ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔπαυσε χαριεντιζόμενος τὸν Ἀλκυονίδην περὶ τῆς παρὰ τῇ Σειλήνῃ ἐμφιλοχωρίας αὐτοῦ.

« Εὐχαπᾶτῃτέ μου, ἔλεγεν αὐτῷ, δὲν ἠθέλησας νὰ με πιστεύσης! ἔπεσας εἰς τὴν παγίδα· χαίρω ἀπὸ ψυχῆς. Τήκου παρ' αὐτῇ, ὡ; ὁ κηρὸς, καὶ οὕτω δαπανᾷς ἐπ' ἀγαθῷ τὸν καιρόν!

Ὁ Ἀλκυονίδης, ἀπετρίβετο μὲν εἰπερ τι; καὶ ἄλλος καλῶς τὴν ὑβριστικὴν ταύτην εἰρωνίαν, ἀλλ' ἦν αὐτῇ; τὸν ἔρωτα, ὅτι ἡ Σειλήνη δὲν ἀπέδιδεν αὐτῷ τὰ ἴσα ὡς πρῶτον· ὁ ταύτης ἔρω; ἐμετρίκασεν. Ἡ Σειλήνη ἤρκει τῷ Ἀλκυονίδῃ, ἀλλ' οὐχ οὕτω καὶ ὁ Ἀλκυονίδης τῇ Σειλήνῃ, ὅτι αὕτη ἐδεῖτο διαχύσεων, ψυχαγωγίας, ἐδεῖτο τοῦ κόσμου, ὃν εἶχε λησμονήσασα. Ὁ Ἀλκυονίδης συνέλαβεν ὑποψίας, συνειδὼν μετὰ λύπης; βοθείας ὅτι, ἐν ᾧ οὕτως περὶ

ταύτης καὶ μόνῃς κατεγίνετο, ἐκείνη ἀπ' ἐναντίας περιεσπᾶτο ὅπουδῆποτε διαχεομένη. Κατέστη σύνοφρος, μελαγχολικὸς, ζηλότυπος, ἀπέλαβε πᾶσαν ἡσυχίαν, οὕτως ὥστε ἡ Σειλίην, βεβαρυμένη, ἀπεφάνισε νὰ τὸν ἀποπέμψῃ.

« Ἀληθῶς, εἶπεν αὐτῷ μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἀληθῶς σ' ἠγάπησα, ἀλλὰ τοῦτο διότι παρερρόνησα· ἤδη δὲ συνελθοῦσα, προτρέπω σε νὰ μιμηθῇς τὸ παράδειγμά μου. Δὲν ὑπάρχει λόγος δι' ὃν χρεωστοῦμεν ν' ἀγαπώμεθα μέχρι ἐσχάτου γήρωος. Τὸ πᾶν παρέρχεται καὶ ὁ ἔρως αὐτός· ὁ ἐμὸς τοῦλάχιστον ἠλαττώθη καὶ διὰ τοῦτο σὺ ἐπέπληξάς με· ἤδη ἀποσθέννυται παντάπασι καὶ σὲ ἀπελπίζει, εἰ κακίστον τοῦτο, Ἀλκυονίδης, καὶ τὸ πάντων χειρίστον διὰ σέ, ἀγνοῶ τί νὰ πράξω.

— Πῶς, ἄνομος! τί νὰ πράξης; ἀχάριστος! ἐπίορκος!

— Λέγε ὕψι θέλης. Ἐλεγγε καὶ ὕβριζε, ἂν ταῦτα ἀνακουφίζωσί σου τὴν λύπην.

— Ὡ θεοί! πῶς με μεταχειρίζονται!

— Ὡς παιδίον, τὰ σφάλματα τοῦ ὁποίου συγχωροῦμεν.

— Καὶ οὗτοι ἦσαν, ἄπιστοι, οὗτοι οἱ ὅρκοι, τοὺς ὁποίους ἑκατοντάκις ἤκουσα ἀπὸ στόματός σου, οἱ ὅρκοι τῆς αἰωνίου ἀγάπης;

— Ὅρκοι κατσεπυσμένοι καὶ οὐδεμίαν ἐπάγοντες ὑποχρέωσιν· ὅρκοι εἰς τοὺς ὁποίους ὁ πιστεύων εἶναι μᾶλλον ἀνόητος τοῦ δίδοντος. Δύνασαι ποτε νὰ πιστεύσης ἄνθρωπον, ἀπερχόμενον εἰς δεῖπνον, ἂν σοὶ ὀρκισθῇ τὸν Ὀλυμπον ὅλον ὅτι θέλει ἔχει διὰ παντός τὴν αὐτὴν ὄρεξιν;

— Τὴν αὐτὴν ὄρεξιν, ὦ σκύλλα; ποία παρομοίωσις! αὕτη εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἐσεμνύνετο ἡ καρδίᾳ σου;

— Ἀλλῇ αὕτη ἀνοησίᾳ· ἀποκηρύττομεν τὴν δύναμιν τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἴσα ἐν ᾧ χρόνῳ διατελοῦμεν ὑπόδουλοι τούτων. Εἴμαι γυνή, φίλε, καὶ ἀγαπῶ ὡς γυνή, σὺ δὲ δὲν ἔπρεπε χάριν σοῦ καὶ μόνου ν' ἀπαιτῇς παρὰ τῆς φύσεως θαύματα.

Τῆς Σειλίνης ταῦτα εἰπούσης, ὁ Ἀλκυονίδης ἀπληπισμένος ὠρθώθη καὶ ἀνέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

« Εἰ ἐπανελάθεν ἐκείνη λέγουσα, τί πράττεις; μὴ νομίζεις ὅτι φαλακρὸν ἀγαπήσω σε πλειότερον; Ἀλκυονίδης, ἄκουσέ μου τὰ λόγια, διότι τρέφω διὰ σὲ φιλίαν οἰκτίριμονα.

— Ἀ σκληρὰ, μήτι ἐγὼ ζητῶ σοι φιλίαν ἢ οἶκτον;

— Πρέπει ν' ἀρκεσθῇς εἰς τοῦτο, ὅταν ἅπαξ ἡ καρδίᾳ μου, διὰ σέ, οὐδὲν ἄλλο αἰσθάνεται. Πότερος ἡμῶν ἔχει ἄδικον, ὅστις ἔπαυσεν ἀγαπῶν ἢ ὅστις ἔπαυσεν ἀρέσκων; τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον καὶ τίς οἶδεν ἂν λυθῇ ποτέ. Ἐν τούτοις ἄκουσόν μου τοὺς λόγους—γενναϊότητα καὶ ἀπόφασιν,

— Ἀπόφασιν ! ἤδη ἔχω τὴν τελείαν ἀπόφασιν, ἀχάριστε, εἶπε καὶ ἀπεχώρησε.

Περὶ τὸν τὸ εἰπεῖν ὅτι προσέδραμε, ζητῶν θεραπείαν, εἰς τὸ λευκὸν βαυκάλιον.

Ἐν ἀκαρεῖ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ὁ νεανίας καὶ τὸ λογικὸν ἐπεκράτησε.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἐπανερχόμενος ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνιος τοὺς τρόπους, ἤμην ἀνόητος λυπηθεῖς. Ἄλλοτε ἤμεθα ἐρασταί, νῦν δὲ φίλοι· ἡ ζωὴ ἔχει ἀνάγκην καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ὁ ἔρως εἶναι πάθος ἐφήμερον καὶ οὐδὲν πλέον. Πλὴν τῆς ψυχαγωγίας ἢ τοῦ συμφέροντος, διὰ τί ἄλλο ἐφείλομεν νὰ συσχετιζώμεθα; καὶ τί ἄλλο φυσικώτερον ἢ τὸ συνδέειν νέας σχέσεις, ἅμα ὡς ἀληθῶς μεν τὰς παλαιὰς ἢ τὸ συμφέρον καλέσῃ; Μ' ἡγάπησας ὡς ἡδυνήθης· ἂν δ' ἤθελες προσποιηθῇ σταθερότητα ἐπίπονον, ἤθελες ἦσαι εὐήθης. Ἀπόλαυε, ἀπόλαυε, κυρία, τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον περιποιοῦνταί σοι τὰ δῶρα, ὅσα ἔλαχες ἐκ φύσεως· πολυπλασίαζε τὰ θύματα σου, σὺν ταῖς ἐποίοις κἀγὼ καταλεγόμενος, λογιζόμεαι ἑμαυτὸν εὐτυχῇ. Ἐκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, Σειλήνη· εὐχομαί σοι τὰ καταθύμια.

Τὰ ψυχρὰ ταῦτα λόγια ἀκούσασα, ἡ Σειλήνη ἐξεπλάγη οὐχ ἥττον ἢ παρωξύνθη· διότι ἐπεθύμει μὲν τὴν παραμυθίαν τοῦ νεανίου, ἀλλ' οὐχ οὕτω ἀκαριαῖαν, οὐδ' οὕτω εὐχερῇ. Ἀκατανόητος ἀπέβαινε ἡ μεταβολὴ αὕτη. Μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, συνεπαίρανε ὅτι τὸ γαλήνιον ἦθος τοῦ Ἀλκυονίδου ἦτο προσποιητὸν καὶ δὲν ἐβράδυνα λέγουσα ταῖς φίλαις ὅτι ὁ νέος, ἀπελπισθεῖς, ἐνεποίησεν αὐτῇ τρόμον καὶ ὅτι μεγάλη ἐμόχθησεν ἀχριστοῦ, κατορθώσασα, μεταπίσῃ αὐτὸν, τὰ κάκιστα διαβουλευόμενον.

Τῇ ὑστεραίᾳ, ὁ Ἀλκυονίδης συνεδείπνει μετὰ τῶν καλλιτέρων καὶ νεωτέρων Ἀτθίδων, παρὰ τῇ φιληδόνῳ Ἀλκίπῃ.

» Ἀδιάφορον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τὸ ἐρυθρὸν βαυκάλιον ἐκενώθη, μάτην δ' ὁ δαίμων ἤθελε κοπιάσῃ πληρῶν αὐτὸ ἐκ νέου, ὅτι προτιμῶ τὸν θάνατον μᾶλλον ἢ νὰ γευθῶ αὐτοῦ.

Ἄμα δ' ὡς εἶδε περὶ ἑαυτὸν τοσαῦτα κάλλη :

— Ναὶ μὰ Δία, εἶπεν, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ τῆς φαντασίας ἔρωτος. Ἄγε δὴ. Καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ ροδόχρου βαυκαλίου—καὶ ἰδοὺ εὐθὺς τὰ ὄμματα αὐτοῦ καὶ αἱ ἐπιθυμίαι περιτρέχουσιν ἀπερίοριστοι.

Κατὰ τύχην ἐκάθητο παρ' αὐτῷ ξανθὴ τις νεάνις, κοσμία μὲν καὶ διελή, ἐρωτοποιοὺς δὲ τὸ βλέμμα, ἥτις ἐθελξεν αὐτόν· ἀπέναντι δὲ σιτόχρους τις, ἐξαισία τὴν φαιδρότητα καὶ ζωηροτάτη. Ἐπεθύμει μὲν ταύτην, ἥρεσε δὲ μᾶλλον τὴν πρῶτην, καὶ βεβαίως, ἂν μὴ ὑπῆρχεν ἄδηλόν τι, δι' ὃ ἔκλινε πρὸς τὴν σιτόχρουν, προτίμα ἴσως τὴν ξανθὴν. Τὸ ἄδηλον τοῦτο, ἔκλινε τὴν πλάστιγγα. Καὶ λοιπὸν προσηνέχθη λίαν θεραπευτικῶς καὶ λίαν κολακευτικῶς

πρὸς τὴν σιτόχρονον, ἥτις ἀπεξείωσε προσοχῆς τοὺς τρόπους τοῦ Ἀλκυονίδου, θεωροῦσα τὰ πάντα ὡς πόρον ὀφειλόμενον ἐκ τῆς.

Ὁ φαντασιόπληκτος, ὡς ὁ ἐρωτόληπτος, ἐρεθίζεται προσκρούων.

Ὁ Ἀλκυονίδης, παροξυνθεὶς, μετέβαλεν ὕψος καὶ εὐθὺς ἀπετάθη ἀλλοχού, ἵνα φανῇ ἀρεστὸς προσπαθῶν.

Τότε ἡ Κορίννη—οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ σιτόχρους—ἔγνω τὴν τούτου ἀξίαν· αἱ συνδαίτιδες πᾶσαι ἐπωφθαλμίων τὴν Ἀλκυονίδην· πρὸς ἀντιπερισπασμὸν, ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ νεανίου ἐπαγωγὸν ἅμα καὶ εὐχρεστικὸν βλέμμα, καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο διηγάει ἐλπίδας, ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νέου ἐραστοῦ.

Ἐσήμενον ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως. Ὁ Ἀλκυονίδης ἡγέρθη, ἐπόμενος τῇ Κορίννῃ.

» Τί ; ἔρχεσαι μετ' ἐμοῦ, εἶπεν αὕτη, ἐκτείνουσα κομφῶς τὴν δεξιάν· ὦ ! ὅση θυσία αὕτη δι' ἐμέ.

— Θυσία! τὴνδεμιά, μὰ τὸν ἔρωτα !

— Σύγγνωθι, κύριέ μου· ἀπογορίζω σε τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦτο λέγεις θυσία δὲν εἶναι ; εἶναι ὁ λαμπρότερος ὀρίαντος οὗτος, Ἀλκυονίδης, διὰ τὴν Κορίννην.

— Μικρὸν προσέσχον αὐταῖς, ἀλλ' ἀφ' ὅσον εἶδον, δὲν μ' ἐφάνησαν σπανίας ὠραιότητος !

— Δὲν σ' ἐφάνησαν σπανίας ὠραιότητος ! εἶσαι φειδωλὸς, βλέπω, ὥς πρὸς τοὺς ἐπαίνους. Ἡ Κλεονίκη, λέγεις, δὲν εἶναι σπανίας ὠραιότητος ; Ἡ Κλεονίκη, τῆς ὁποίας οἱ ὠραῖοι, ὀφθαλμοὶ τὸ κανονικὸν σχῆμα, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἀνάστημα . . . ἐνθυμίζουσι τὰς Θεάς !

— Ἀληθῶς, τὴν ποτνίαν Ἦραν.

— ὦ ! ἀβέλτερος ! Καὶ ἡ Ἀμάλθεια ! τί λέγεις περὶ τῆς Ἀμαλθείας ; τὸ φιληδόνον ἐκεῖνο ἦθος, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη νοχέλεια, ἥτις φαίνεται καλοῦσα ἡδονήν ;

— Ναὶ, τὸ κατ' ἐμέ, ἂν ἦμην ζωγράφος, οὕτω πως ἤθελον εἰκονίσῃ τὴν ἀτημέλητον ἔφρσιν.

— Τὴν ἀτημέλητον ἔφρσιν ! δεινὸν τὸ λόγιον καὶ δέον νὰ φυλαχθῇ μυστικὸν ἵνα μὴ καταντήσῃ παροιμιῶδες. Ἀλλ' ἐλπίζω, θέλεις φεισθῇ, τοῦλάχιστον, τῆς δειλῆς καὶ ἀνεπιτηδεύτου Κηφισίδος. Τὸ ἀνθρώπον ἐκεῖνο, τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ στόμα ἐκεῖνο τὸ μὴ τολμοῦν νὰ μειδιάσῃ καὶ ὅπερ γίνεται ὠραιότερον ἅμα ὡς μειδιάσῃ, τί λέγεις, Ἀλκυονίδης ;

— Ἀριστά ταῦτα πάντα, ἀλλ' ἀμοιροῦσι ψυχῆς.

— Καὶ ἐπιθυμεῖς βεβαίως νὰ δώσῃ τὴν ὑμετέραν.

— Ἄν μὴ ὑπῆρχεν ἡ Κορίννη, ἐξομολογοῦμαι σοι, ἐλάμβανε τὸ μῆλον.

— Φεῦ ! καὶ εἰς τί ἤθελε φανῇ αὕτῃ χρήσιμος ; ὦ φίλε, οὐδὲν ψυχρότερον, οὐδὲν ἀπαθέστερον, οὐδὲν μᾶλλον ἀντίσθητον τῆς Κηφισίδος.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἐνός καὶ μάνου, τοῦ πρώτου, ἤξιώθη βλέμματός μου.

— Καὶ ὅμως καὶ περὶ τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ δείπνου κατέλαβόν σε ἀνενίζοντα εἰς αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.

— Ἀληθῶς, ἐθαύμαζα τὴν νέαν, ὡς θαυμάζομεν τὰ ὥρατα κήρινα προπλάσματα.

— Ναί, ὥραία προπλάσματα, ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ὁ κόσμος λέγει ὅτι τὸ πρόπλασμα τοῦτο ἔχει ἀνάγκην καλύμματος.

Καὶ μεταξὺ λόγων ἔφθασαν εἰς τὸν οἶκον τῆς Κορίννης.

— Εἰσελθε, λέγει τῷ Ἀλκυονίδῃ, εἰσελθε ἐπ' ὀλίγον· ἔχομεν ἔτι καιρὸν δι' ὁμιλίας.

Ὁ Ἀλκυονίδης ὑπερήσθη. Ὁ προστάτης δαίμων, ἀκονῶν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ, ἐγίνωσκε τί ἐπραττεν. Ὁ θερμότερος καὶ κολακευτικώτερος ἔπαινος δι' ὥραϊαν γυναῖκα εἶναι τὸ κακολογεῖν τὰς ταύτης ἀντιζήλους. Ἡ Κορίννη δὲν ἐξήρέθη τοῦ γενικοῦ κανόνος.

— Ἀνυπομῶνως ἔχω, εἶπεν, ἀχριτοῦ ἀκούσω τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ὅσα εὐρίσκεις ἐν ἐμοί.

— Τὰ κακὰ! ὦ! καὶ μὴ ἀφῆκός μου τὴν ἀπαιτουμένην ἐλευθερίαν ἢ ἔδωκάς μοι τὸν δέοντα καιρὸν ν' ἀνακαλύψω, ἂν ἔγῃς τι κακόν. Ἢ ἀπάτη περιβάλλει σε πανταχόθεν· ἡ λαμπρότης ἐκείνη, ἡ ἐξαισία ἐκείνη φαιδρότης, αἵτινες διακοσμοῦσί σε ἦσαν ἱκαναὶ ν' ἀποκρύψωσι καὶ τὴν δυσμορφίαν σου αὐτήν, ἂν δυσμορφία ὑπῆρχε· τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἤθελον ἐκλαβῇ ταύτην ὡς καλλονήν. Ἢ ἱστορία ἡ ἐμὴ, κυρία, συγκεφαλαιοῦται εἰς τέσσαρας μόνους λέξεις—εἰδὼν σε, ἐξεπλάγην, ἐμέθυσα, παρηνέχθην. Εἴτε γοητεῖαν, εἴτε παραφροσύνην, ὅπως θέλῃς θεώρησον τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ, δι' ἐμὲ, οὐδὲν τούτου σπουδαιότερον, καὶ ἂν θέλῃς εἰς καὶ μόνος λόγος σου δύναται νὰ μὲ σώσῃ ἢ καταστρέψῃ.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Κορίννη, βλέπουσα γονυπετῇ τὸν Ἀλκυονίδην, πραγματικῶς παραφρονεῖς· βλέπεις με κατὰ πάροδον, πλήττεσαι ὑπὸ ἔρωτος, ἂν πιστεύσω τοὺς λόγους σου, καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἔρχεσαι ἐξομολογούμενος! Καὶ γινώσκεις με ἀξίαν τῆς καρδίας σου; Γινώσκεις ἂν δύναμαι ν' ἀνταμείψω τὸν ἔρωτά σου;

— Ὅχι, ἀγνοῶ τὰ πάντα, καὶ τίς οἶδεν ἂν μὴ εἶσαι ἡ σκληροτέρα τῶν γυναικῶν, ἢ μᾶλλον εὐμεταβλήτος, ἢ μᾶλλον ἄπιστος, τίς οἶδεν ἂν μὴ ὑποκρύπτηται ὑπὸ τὸ ὥραϊον ἐκείνο πρόσωπον, ὑπὸ τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους χαρακτηρισμοὺς ἀναισθητος ψυχῇ· ἂν μ' ἐρωτᾷς, ἀμφιβέβλω, ἀλλ' οὐχ ἦτταν ριψοκινδυνεύω, καὶ ὅστις δῆποτε κἄν ἦτον ὁ κίνδυνος, δὲν ἐξαρθᾶται ἀπ' ἐμοῦ ἢ ἀποφυγή.

— Ἀ! ἐκ τῶν λόγων σου συμπεραίνω δίκαιον ἔχοντας τοὺς παραετή-

σπντάς μου τὸν Ἀλκυονίδην· εἶσε, ναί, εἶσε, ὁ μᾶλλον ἐπίφοδος τῶν ἀνθρώπων, ἐκείνος τὸν ὁποῖον, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἤθελον φοβηθῆναι ὡς ἀγαπήσω.

— Τίνος ἕνεκα καὶ τί σὲ εἶπον περὶ ἐμοῦ;

— Ἀγνοεῖς πάντα ἄλλον ἔρωτα, πλὴν τοῦ περιπαθοῦς, καὶ ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος εἶναι ἀφόρητος. Παραδίδεσαι ἐκθύμως, λατρεύεις δίκην παράφρονος καὶ ἐπιθυμεῖς ν' ἀνταγαπᾶσαι ἐπίσης θερμῶς καὶ ἐπίσης περιπαθῶς· ἂν δὲ τυχὸν ἀγαπήσωσί σε μετριώτερον, τότε ἄρχεσαι μεμψιμοιρῶν, ἐπιπλήτεις, μελαγχολεῖς, ἀνησυχεῖς, ὑποπτεύεις μυρία ὅσα, ὥστε ἀγνοεῖ τις τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ σοῦ, καὶ διὰ τοῦτο καλὸν νὰ προληφθῇ τὸ κακόν.

— Ἀληθῶς, Κορίννη, παρελογιζόμην ἄλλοτε, ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον ἦλθον εἰς τὰς φρένας μου καὶ δύναμαι ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ καταστῶ ὑποχείριος, διότι δύναμαι ἐκ προαιεμίου καὶ νὰ προσδιορίσω τὸν χρόνον τῆς ἀφέσεώς μου.

— Μὴ νόμιζε τὴν ἀστείότητα ἐγγωροῦσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κύριε· ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ εὐκρίνεια συγκροτοῦσι τὸ τοῦ ἔρωτος φίλτρον· ἄνευ τούτων, ὁ ἐραστὴς ἐξισοῦται συζύγῳ, καὶ μὰ τὴν ἀληθείαν, τὴν χρείαν ἔτι δὲν ἐπεθύμησα.

— Καλὰ λέγεις, καλὴ μου Κορίννη, καὶ ἔχει πίστιν εἰς ἐμέ.

— Ἄν ποτε λοιπὸν γυνὴ τις παρεξέτρεπετο χάριν σοῦ, ὥρμιζεσο ὡς τίμιος ἄνθρωπος ν' ἀποσπασθῇς ἀπ' αὐτῆς ἡσύχως καὶ ἀθορύβως, εὐθὺς ἅμα αὕτη ὡς φίλη ἔλεγέ σοι: Ἠγάπων σε ποτὲ, ἤδη δὲ δὲν ἀγαπῶ σε;

— Βεβαίως· ἔμαθον ποῦ κεῖται τὸ καλῶς ζῆν, καὶ, ἂν θέλῃς, δοκίμασον.

— Εἴθ' ἔχη οὕτως τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐνθυμοῦ, ὑπόσχομαί σοι ἀγάπην ἐφ' ὅσῳ μ' ἀρέσκεις.

— ὦ! ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀλκυονίδης, κρίνω συντελεστικώτατον τὸ λευκὸν βαυκάλιον.

Ἄλλ' ἠπατᾶτο—δὲν ἐχρῆζε τοῦ δαιμονίου φαρμάκου, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ῥοδόχρου ποτοῦ ἔπαυσεν ἤδη ἐνεργοῦσα. Ὁ Ἀλκυονίδης ἦν ἔτι παρὰ τῇ Κορίννῃ, ὅταν, δίκην πανοράματος, ἤρχισεν ἐκτυλισσομένη αὐτῇ κατὰ φαντασίαν ἡ εἰκὼν τῶν καλλονῶν, ὅσας εἶδε παρὰ τῇ Ἀλκίπῃ.

» Αὕτη μὲν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι ζωηρά, ἀλλὰ τί καλὸν ἐκ τούτου, ὅταν οὔτε αἰσθάνηται, οὔτε φιλοτιμίαν ἔχῃ; ἀλλάσσει ἐραστὰς, ὡς ἀλλάσσει στόλισμα· αὐρίον ἀποβάλλει με, ἂν αὐρίον ἄλλος τις φανῇ αὐτῇ ἀρεστός. Ἐπ' ἀληθείας, εἶμαι λίαν εὐήθης, καταναλισκόμενος ἐν στεναγμοῖς διὰ τοιαύτην γυναικα! κάλλιον ἂν ἀπετεινόμενῃ πρὸς τὴν σεμνὴν ἐκείνην Ξανθὴν, τῆς ὑποίας τὸ ὄμμα ἠτενίζε με οὕτω τρυφερόν. Ἡ Κορίννη ἐκακολόγησέ μου

τὴν Κηφισίδα — ἄρα ἡ Κηφισίς εἶναι ἀξία λόγου· δὲν παθαίνεται μὲν, ἀλλ' ὅση ἡδονὴ τὸ ἐμπροθεῖσθαι αὐτῇ πάθος! καὶ μάλιστα πάθος διαρκές καὶ εἰλικρινές, οἷον θέλει εἶσθε τοῦτο, καθὼ πρῶτον. Δεῦτε ἴδωμεν αὐτήν· ἄλλως τε καὶ ἡ φιλοτιμία ἀπαιτεῖ οὕτω· δὲν θέλω ν' ἀποβληθῶ, ἀπ' ἐναντίας, πρέπει νὰ μάθῃ ἡ Κορίνη ὅτι ὁ Ἀλκυονίδης δὲν εἶναι σκύβαλον, καταπα-
τούμενον ὅταν καὶ ὡς, καὶ ὅτι δύναμαι ν' ἀποχωρήσω κάλλιστα, ὡς αὕτη
εὐαρεστεῖται ἀποβάλλουσα.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Εἰς τὸ ἱερὸν μνημόσυνον τοῦ αἰοδίου πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου
Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τῇ Κυριακῇ τοῦ ἀντιπάσχα, τῇ 10ῃ Ἀπριλίου
ὕπὸ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Καλλινίκου Θωμάδου.

« Μνημονεύετε τῶν ἡγομένων ὑμῶν, αἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν
« τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν, ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς
« ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν. » (πρὸς Ἑβρ. ΙΓ'. 7.).

ὦ πίστις! ὦ χάρις! τεσσαράκοντα παρῆλθον ἡμέραι, ἀφ' οὗτου ἐν τῇ
περικλεεῖ τῆς Ἑλλάδος μητροπόλει ἠκούσθη γοερά οἰμωγῇ, καὶ κοπετὸς
ἐξερράγη μέγας, καὶ θρηνηθῆναι πάνδημος διέσεισε τὴν πόλιν, καὶ πάντας
τοὺς ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῶν ὑπερτάτων τάξεων, μέχρι καὶ τῶν κατωτάτων· ὁ
γῆραιος καὶ πολυσέβαστος τῆς Ὀρθοδοξίας διδάσκαλος, καὶ πολυχρόμιος καὶ
μεγαλοφωνότατος κῆρυξ τοῦ θείου λόγου, ὁ πρεσβύτερος καὶ Οἰκονόμος
Κωνσταντίνος ὁ ἐξ Οἰκονόμων προέκειτο ἅπνους καὶ ἄλλους, ὑποκύψας τῷ
κοινῷ νόμῳ τῆς ἀνθρωπότητος. Παρῆλθον ἔκτοτε καὶ αἱ σκυθρωποί ἡμέραι
τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, καὶ αἱ κοσμοχαρμόσυνοι τῆς τριήμερου αὐ-
τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ἥδη δὲ καὶ τὸ γλυκερὸν τῆς πίστεως ἔαρ μυ-
ρίζει, καὶ ἡ καινὴ κτίσις χορεῦει, ἡ κτίσις τῆς χάριτος· ἀλλ' ἡ τρικυμία
τοῦ πένθους ἐκείνου, διαδιδόμενη ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, μέχρι τῶν τερμό-
νων τῆς ὀρθοδόξου οἰκουμένης, καταχειμαζέει ἐτι τὴν καρδίαν παντὸς τοῦ
χριστεπωνύμου πληρώματος, ὡς καρδίαν ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου προσ-
φάτως ὀρφανισθέντος· καὶ δῆμοι ὅλοι τοὺς ἐκσταχοῦ ναοὺς τοῦ ὑψίστου

ΦΙΛ. ΚΑ΄.

27